

‘Global Modernite’de Kentlileşme Karşısında Alt Kültür, Dil ve Yerel Kimlik

Dr. İsmail Gündüz

Özet: Türkiye’de kırdan kente göç 1950’lerde başlamış ve 2000’li yıllara kadar devam etmiştir. Kentleşme süreci boyunca nüfusun büyük kesimi Batı Anadolu ve Marmara bölgesindeki metropollere yığılmıştır. Ulaşım imkânlarının gelişmiş olması ile iş sahalarının bu bölgelerde yoğunlaşmış olması göçün yönünü etkilemiştir. Bölgeye göç etmiş olan yığınlar kentte karşılaştıkları kültür ile kentteki insan ilişkilerinin kırsal kesimdekine göre farklı olduğunu görmüşlerdir. Buna ek olarak kente taşınmış oldukları kendi kültürlerini de korumuş, kentte niteliğini başkalaştırarak devam ettirmişlerdir. Çalışmamızda küresel kent toplumuna kırsal kesimden iç göç yoluyla gelen insanların kente uyum süreçleri ile kentte kendi yerel kültürlerini ne ölçüde koruyarak yaşatabildikleri incelenmiştir. Kendi yerel kültürleri ile sahip oldukları yerel kimliklerine kıyasla oldukça baskın olan modern kent kültürüne uyum sağlayabilme durumları araştırılmıştır. Konuya ekonomik yönden bakıldığında ise, gelir durumları yaşadıkları bölgenin ortalamasının altında kalan bu grubun kent hayatıyla ilgili beklentileri ve kentin kendilerine sunmakta olduğu imkânlardan yararlanabilme çabaları değerlendirilmektedir. Araştırmada bu kişilerin yetişkinleri ile çocuklarının başta yerel dilleri olmak üzere sahip oldukları yerel kültürel değerleri küresel değerler karşısında ne ölçüde koruyabildikleri ve sürdürdürebildikleri incelenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Global Modernite, Alt Kültür, Yerel Kimlik, Yerel Dil, Kentlileşme.

1. Giriş

Türkiye’de II. Dünya Savaşı sonrasında çok partili döneme geçiş ve ardından 1950 yılında ilk sivil iktidar değişikliği olmuştur. Türkiye’de çok partili dönem boyunca geniş kitlelerin katılım ve talepleriyle iktidardan pay alma, arzu ve çıkarlarını siyasal iktidar mekanizmaları içerisinde var etme çabalarıyla birlikte, hızlı bir şekilde modernleşmeyi yakalama, endüstrileşme ile birlikte şehirleşme (kırdan şehre göçün ilk dalgası) ve uluslararası pazarlara daha çok açılma süreci yaşanmıştır.

Bu süreç son 50 yıl boyunca ülkemizin politik ve ekonomik yapısına ve değişimine rengini veren en önemli etken olmuştur. Tüm bu gelişmelerin arasında bulunan kırdan kente göç olayı aynı hızla olmasa da halen devam etmekte, 2010 yılı itibarıyla kentlerde yaşayan nüfus toplam nüfusun % 70’ini geçmiş bulunmaktadır. TÜİK’in 2010 yılı nüfus sayımı verilerine göre bu oran % 70-30 kentler lehine ulaşmıştır ancak, bu tespitte büyüklü küçüklü tüm ilçe ve il merkezlerinin kent merkezi tanımına dâhil edildiği görülmektedir. Kentli nüfus tanımlamasında sadece yerleşim biriminin türü ölçüt olarak alınmakta, üretim faaliyetleri, konut, ticari ve kültürel gelişmişlik gibi ölçütler değerlendirmeye dâhil edilmemektedir. Orta ve küçük ölçekli ilçe merkezlerinde yaşayanlar ağırlıklı olmak üzere bazı yerleşim yerlerinde yaşayanların büyük çoğunluğunun üretim türü olarak tarım ve hayvancılık ağırlıklı işlerle uğraştıkları göz önüne alınmamıştır. Bu nedenle kentlerde yaşamakta olan nüfus tanımlamasında temel alınan bu verilerin tartışmalı olacağını göz önüne almamız gerekmektedir.

Türkiye’nin sosyolojik olarak dönüşüm yaşadığı bu son 50 yıllık süreçte köyden kente iç göç yoluyla gelen kesimler şehirlerin varoşlarını doldurmakta, kente taşıdıkları kendi somut ve soyut değerleriyle birlikte varlıklarını sürdürmektedir. Bu değerlerin bir kısmı yerle-

şik kültür tarafından kabul görse de, önemli bir kısmı ise dirençle karşılaşmaktadır. Yerleşik hâkim değerlerin tepkisine karşılık kente yeni gelmiş bu gruplar kent kültürü ve yaşam tarzını hemen benimseyememekte, bu kültüre karşı direnç göstererek kendi özgün somut ve soyut değerlerine daha çok sahip çıkmaktadır. Bu davranış kalıbı aynı zamanda alt kültür sahipleri açısından asimilasyona karşı bir direnç estetiği oluşturmaktadır (Su, 2013: 8; Jenks, 2007: 118). Sahip çıkılan değerlerden bir tanesi de kendi aralarındaki iletişimde kullandıkları dildir. İçe kapalı bir ilişkiler ağı kuran bu gruplar kendi aralarında olan iletişimlerinde yerel dillerini kullanmayı tercih etmektedir.

Araştırmamızda son 25 yılda kente göç ederek modern kent yaşamı içinde kendi özgün dünyalarını kurmuş olan, yaşadıkları yer Türkiye ortalamasına göre daha fazla gelişmiş ve daha yüksek gelir ortalamasına sahip olan bir kentin varoşunda yaşamakta olan bir grup ele alınmaktadır. Ekonomik yönden de yaşadıkları bölgenin ortalamasının altında kalan bu grubun kent hayatıyla ilgili beklentileri, oluşturdukları alt kültürleri ve yerel değerleri, başta yerel dilleri olmak üzere bu kültürel değerlerini ne ölçüde sürdürdükleri incelenmektedir.

1.1. Araştırmanın Yöneldiği Genel Amaç ve Hedefler: Endüstrileşme, kentleşme ve kırdan kente göçle birlikte ülkemizin özellikle batı bölgelerinde hızlı bir sosyal yapı değişikliği görülmektedir. Modernleşme süreci diye tanımlayabileceğimiz bu olgu içerisinde global düşünüş, davranış kalıpları ve kimlikler öne çıkmaktadır. Global modernite ile birlikte bu sosyal birlikteliklerin içerisinde kırdan kente göçen ancak modernite ile kentlileşmeyi tam olarak yakalayamayan, geçiş sürecinde olan grupların kentsel yapı ve kentsel yaşam içerisinde tutum ve davranışları ile moderniteye karşı tepkileri anlaşılmaya ve test edilmeye çalışılmıştır.

1.2. Araştırmanın Evreni: Çalışmamızda global modernite süreci içerisinde yerel kimliklerin kentleşmeden ve bu süreçten nasıl etki-

lendikleri incelenmiştir. Mekân olarak Batı Anadolu'da üç büyük metropol şehrin (İstanbul, Bursa, Kocaeli) arasında bulunan ve son 20 yılın kişi başına düşen milli gelir rakamları hep üst sıralarda bulunan Yalova ili ve bu ilin merkezinin hemen yanında bulunan, yoğun bir doğu ve güney doğu Anadolu kökenli iç göç olayını yaşayan varoşu olan Kazımiye Köyü Muş Mahallesi ele alınmıştır.

Bu mahalle son 25 yıldır yoğun bir şekilde göç almakta olup buraya yerleşenlerin hemen hemen tamamı Doğu ve Güneydoğu kökenlidir. Yaklaşık 200 hanelik mahalle köy merkezine 1 km, il merkezine ise 3 km uzaklıkta bulunmakta olup, Yalova Belediyesi mücavir alanına dâhil edilmiş bir varoş görünümündedir. Altyapı hizmetleri önceleri hemen hiç yokken, son yıllarda nispeten daha iyi duruma getirilmiştir.

İlk dönemde yerleşik nüfus tarafından fazla tepki görmeyen, hatta konut yapabilmeleri için arsa satılan bu grup, zaman içerisinde sayısal olarak artmaya, ekonomik ve siyasal güç kazanmaya ve yerel yönetimden (köy yönetimi) daha fazla hak istemeye başladıkça yerli nüfusun tepkisiyle karşılaşmıştır. Zamanla bu bölge kendi içine kapanık ve diğer yerli kesim tarafından dışlanan bir sosyal yapı görünümü vermeye başlamıştır.

Mahallenin kendine ait bir yerel yönetim birimi yoktur. Ortak hizmetlerden ise (Sağlık Ocağı, Okul gibi) köy ile birlikte yararlanmakta olup kendilerine ait bakkal, kahvehane gibi birimlere sahiptir. Mahallenin bağlı olduğu köyle olan problemleri İl Merkezi ve Belediyesi ile olan ilişkilerine de yansımakta, İl'deki kamu kurumlarından doğrudan hizmet almakta zorluklar yaşanmaktadır. Ancak İl Merkezi ve sosyal yapısı ile olan ilişkilerinde kopukluk veya izole edilme durumu görülmemektedir.

1.3. Araştırmanın Yöntemi: Araştırma evreninde 200 civarında hane yaşamakta olup bunlar kalabalık aile şeklinde bir arada bulunmaktadır. Hanelerin tamamına yakınında birden çok aile bulunmakta

(kardeşlerin aileleri veya baba-oğul aile reisleri gibi) ve 3 kuşak bir arada yaşamaktadır. Yine mahallenin çoğunluğu çok çocuklu ailelerden oluşmakla birlikte, ailenin geçimine katkı sağlamak amacıyla bu çocuklar çalıştırılmaktadır. Bu nedenle araştırmamızda birden çok kuşağın bir arada olduğu, çok çocuklu ve çocukları çalışmakta olan aileleri araştırmaya önem verilmiştir.

Araştırmamızda bu sosyal yapı içerisinde yaşamakta olan 20 ailenin (yaklaşık 150 kişinin) yerleşik düzene ve kente uyumları, modern kentsel toplum içerisinde yerel kimliklerini, dillerini ve kültürlerini koruyabilmeleri ile ifade edebilmeleri incelenmektedir. Bununla bağlantılı olarak modernleşmenin kültürleri ve yerel kimliklerinin üzerindeki etkileri ölçülmeye çalışılmıştır. Çalışmamızda değerlendirmeye alınacak olan bilgiler anket uygulaması yöntemiyle bilgi toplama şeklinde olmuştur. Bu çalışma sırasında, anket uygulaması yapılan aile reisleri ve üyeleriyle (anneler ve yetişkin çocukları) birebir görüşmeler yapılmıştır. Bir kısım sorularda ise doğrudan soru sorma yerine mülakat yöntemiyle cevaplar ve yönelimler tespit edilmiştir.

1.4. Konunun Önemi ve Özgünlüğü: Türkiye kentleşme ve modernleşme sürecine 20nci yüzyılın ikinci yarısında başlayan ve bu süreci halen yaşamakta olan bir ülkedir. Batı Avrupa ülkelerine göre daha geç girmiş olduğumuz modernleşme ve kentleşme süreci baş başa devam etmekte, geniş kitlelerin kırdan koparak kente göç etmesine yol açmaktadır. Bu durum iç göç yoluyla kentlere yerleşen farklı etnik gruplar ile kitlelerin yeni yerleştikleri kentsel mekânlara ve ulusal kültüre uyumlarını öne çıkarmaktadır. Bu gruplar kente uyum ile birlikte kendi özgün kimliklerini koruyabilme, kendi yerel dillerini kullanabilme sorunlarını yaşamaktadır.

Konunun önemi ve özgünlüğünü vurgulamak açısından öncelikli olarak kültür, kimlik ve dil kavramlarının ele alınarak değerlendirilmesi gerekmektedir.

“Kültür toplum tarafından tarih boyunca yaratılan bütün maddi ve manevi değerler, bu değerlerden yararlanılması ve bunların gelecek kuşaklara aktarılmasıdır” şeklinde tanımlanmaktadır (Ergün, 2000: 50). Diğer bir tanımlamada ise kültür; “özgül bir grubun yaşam tarzını oluşturan değerler, adetler, inançlar ve pratikler” olarak özetlenmektedir (Eagleton, 2011: 46). Popüler kültür konusunu sıklıkla ele alan Stuart Hall ise kültürü “yaşanmış pratikler” olarak özetlerken, devamında ise “bir toplum, grup ya da sınıfa kendi varoluş koşullarını deneyimleme, yorumlama ve anlamlandırma olanağı sağlayan pratik ideolojilerdir” şeklinde açıklamaktadır (aktaran Eagleton, 2011: 46). Kültürün politik içerik yönünü öne alarak yapılan bu yorumlanmasında yaşam şekli ve ideoloji belirleyici fonksiyon üstlenmektedir. Kültürü bir bütün olarak ele alarak yukarıda aktardığımız tanımını yapan Ergün, devamında ise kültürü maddi ve manevi olarak ikiye ayırarak yorumlamakta, “insanın ürettiği bütün araç ve gereçler maddi kültüre, yine insanoğlunun ürettiği bütün anlam, değer ve kurallar da manevi kültüre örnektir” (Ergün, 2000: 42) şeklinde örnek vermektedir.

Toplumda yaşamakta olan tüm kişi ve grupların tanımlamalarını aktarmış olduğumuz kültür ve kültürel değerlere sahip oldukları bir gerçektir. Bu kültürü yaşam pratiklerinde var etmeleri ve yaşadıkları her yere de taşıyabilmeleri onların hakları arasındadır. Modern kent ortamına iç göç yoluyla gelmiş olan grupların yeni geldikleri modern kent ortamında farklı bir kültürel ortama dâhil olacakları bir gerçektir. Bu ortam içinde kendi yerel kültürleri ile dil ve kimliklerini sürdürebilmek için bu grupların uğraş verdiklerini ve kimi zamanda yerleşik kültürle sorun ve çatışmalar yaşadıklarını biliyoruz. Karşılaştıkları yeni kültürü (hâkim kültür) tanıma, uyum sağlama ve kendi sahip oldukları kültürü koruyarak yeni kültürle uyumlaştırma karşılaştıkları en ciddi sorun olmaktadır.

Araştırmamızın kuramsal tartışmaya tahsis ettiğimiz bu bölümde

kültür ve yerel kültür kavramlarıyla birlikte alt kültür tanımını da incelememiz yararlı olacaktır. Böylece kentin gecekondü bölgesinde yaşamakta olan ve ana dilleri de farklı olan bir grubun kentte oluşturdukları alt kültürü anlamamız kolaylaşacaktır.

Herhangi bir toplumda toplumun tüm bireyleri tarafından onaylanmış ve kabul edilebilir ortak değerler vardır. Bu değerlerin hayati bir unsuru normatif olmasıdır ve toplumdaki kişi ve gruplardan bu değerlere uyumlu davranış beklenmektedir. Bu beklentiler toplum içinde bir birini tamamlar ve hâkim değerleri oluşturur. Bu değerler içerisinde alt kültür ise; “ulusal kültür içerisinde; sınıf, etnik köken, bölge ve kırsal bölge veya kent sakinliği, dini inanç gibi öğelere ayrılabilen toplumsal koşulların bileşiminden oluşan, ama bir araya geldiklerinde o kültürdeki birey üzerinde bütüncül bir etkisi olan işlevsel bir bütün oluşturan bir alt bölümdür” (Jenks, 2007: 22).

Alt kültür, sahiplerinin hayat şekillerini belirlemenin yani sıra toplum içinde var olmalarının da sigortası işlevi görmektedir. Bir alt kültür, toplumsal denetim mekanizmalarından korunacak bir sığınak ve karşı çıkmanın kendisinin normatif bir davranış olarak gerçekleştirilebileceği bir bağlam sunar. Bu niteliği ile alt kültür, hâkim kültür ile uyumsuzluk içerisinde. Uyumsuzluk uyumluluğa karşı bir direniş vücuda getirir, onun devam etmesi, yeni veya farklı toplumsal beklentilerin ortaya atıldığını belirtir ve onların sürdürülmesi, toplumsal denetim mekanizmalarına karşı koyan bu gibi direniş ve beklentilere dayanır. Böyle bir süreç bir alt kültürün sağladığı çevrede meydana gelir (Jenks, 2007: 118).

Araştırmamızda kültürle birlikte ele alarak inceleyeceğimiz diğer bir kavram kimlik olacaktır. Kimlik; toplum içinde bireyin özneliğini sağlayan maddi ve manevi değerlerin bütünüdür. “Kimlik ayrı ve biricik benlik anlamı taşır. Ayrıca insanların kendilerinin başkalarından ayrışmasını sağlayan sosyal ve diğer ilişkiler ağı ile şekillendik-

lerini kabul eder. Kimlik bu nedenle farklılığı içerir, farklılığa olan duyarlık kimlik duygumuzu netleştirip keskinleştirir” (Heywood, 2012: 57). İnsan sosyal olguları içselleştirerek kimliğini oluşturur. Bu olgulardan en önemlisi dil ve kültürdür. Bunların yanı sıra biyolojik farklılıklar da kimliğin oluşumunda etken rol oynamaktadır. Orn; cinsel kimlik oluşurken çocuğun kız ya da erkek olması etkendir ve ona bir rol kazandırır (www.wikipedia.org).

Uzun bir tarihsel geçmişi olan, yerleşik bir medeniyet ile devlet tecrübesine sahip Türkiye’de kimlik Cumhuriyet öncesi dönemde geleneksel olarak dini mensubiyete göre belirlenmekteydi. Kimliğin tanımlanmasında din hem farklı etnik unsurlar arasında birleştirici rol, hem de farklı dinlere mensup olanlar açısından ayrıştırıcı rol oynamaktadır. Modernleşme süreciyle birlikte kimliğin belirlenmesinde etnik mensubiyet ikincil derecede öneme sahip olmaya başlamıştır (Karpat, 2009: 96). Ulus devletin kurulmasıyla birlikte, ulusal kimliğin yanı sıra toprağın “vatan” adıyla kutsallaştırılarak kimlik tanımlamasında belirleyici bir unsur haline getirildiği görülmektedir. Bu dönemle birlikte ulusal kimliğin tanımlanmasında etnik köken toprağa bağlı olarak yorumlanmış ve tayin edilmiştir (Perouse, 2012: 45). İnsanların yaşadığı coğrafi bölgeler ve kentler etnik kimlik ve mensubiyetin belirlenmesinde etkin olmuştur. Ancak sadece toprak ve coğrafi bölgeye dayalı olarak bir kimliğin / yerel kimliğin belirlenmesinin ve çalışmanın bu dar yorumla hapsedilmesinin doğru olmayacağını düşünmekteyiz.

Günümüz siyaset kuramcıları arasında kimliğin sosyal ayrışma yönünü savunmak yerine “kimlik siyaseti” ve “farklılık siyaseti” kavramlarını öne çıkardıklarını görmekteyiz. Bu bakış açısı günümüzde kimliğin resmen kabul edilmesi, farklılığın kucaklanması ve hatta kutlanması gerektiği düşüncesini (politics of recognition) ortaya çıkarmıştır (Heywood, 2012: 56). Böylece farklı kimliklerin ve kültürlerin çatışma olmadan bir arada yaşamasının yöntemi geliştirilmektedir.

Çalışmamız açısından konunun önemi ve özgünlüğü bu noktada ortaya çıkmaktadır. Modernitenin kente ekonomik nedenlerle iç göç yoluyla göçen kişi ve gruplar açısından doğurduğu sonuçların, kente uyum durumları, kimlik oluşumları, hâkim durumdaki ulusal kültür (hâkim kültür) ve ulusal dil ile beraber alt kültür, yerel kimlik ve dilin kullanılabilmesinin değerlendirilmesinin özgün bir araştırma alanı olacağı düşünülmektedir.

1.5. Çalışma Konusunun Tercih Nedeni: Modernleşme sürecinde toplumda yaşamakta olan sosyolojik dönüşümü anlayabilmek için bazı sağlıklı ve doğru bilimsel verilere ulaşmak oldukça önemlidir. Ancak elde edilen bilimsel veriler ışığında var olan yapı incelenebilir. Daha sonra yürütülecek tüm bilimsel ve yönetsel çalışmaların bu veriler üzerine bina edilmesi gerekmektedir.

Modernleşme süreci içerisinde kırdan / köyden kente göç yaşamakta, kitleler uzun yıllardır yaşamakta oldukları toprakları terk ederek kentlere yığılmakta, orada kendi renklerini yansıtan yeni bir dünya kurmaktadır. Köyden kente geliş sürecinde sadece fiziki varlıkları ile bedenlerini kente taşımamakta, aynı zamanda pek çok kültürel değerleri ile renklerini de kendileriyle birlikte yeni yerleştiği yere taşımaktadır. Cami, mahalle kahvehanesi, bakkal, gecekondu, büyük ve küçükbaş hayvan barınakları ile örf ve adetler, gelenekler, aile yapılanması, kendi aralarında kullandıkları lisan (yerel dil), akraba ilişkileri bu değerlerden bazı örneklerdir. Bunların arasında olan “Kıraathane-Kahvehane” geleneği yerel cemaat yaşamının sınırları içerisinde, yalnızca kâğıt, okey ve tavla gibi oyunların oynandığı yerel eğlence alanlarından birisi olmayıp, aynı zamanda politika muhabbeti yapılan, toplu şekilde futbol maçları seyredilen, bu işlevleri sonucunda da bir tür sosyalizasyon sağlayan, erkeklerin toplanma mekânları olarak varlıklarını sürdürmektedir (Göle, 2000: 173).

Türkiye’nin 20nci yüzyılın ikinci yarısında başlayıp 21nci yüzyılın

başında da devam etmekte olduğu modernleşme sürecini ve bunun ortaya çıkardığı toplumsal yapıyı anlayabilmek, dezavantajlı gruplar olarak tanımlayabileceğimiz bu grupların iç ve dış dinamiklerine ulaşabilmek amacıyla bu çalışmanın yürütülmesi tercih edilmiştir.

1.6. Çalışmanın Hipotezi: Dünyada sanayi devrimiyle birlikte hızlı bir kentleşme modernleşme süreci yaşanmıştır. Türkiye ise modernleşme sürecini geçte olsa fark etmiş ve bu süreci son altmış yılda hızlı bir şekilde yaşamaktadır. Bu süreç kendi içinde yeni ekonomik sosyal ve kültürel değerler üretmekte, bu değerler ise nimetler ve riskler olarak karşımıza çıkmaktadır Modern kentsel yaşam daha önce tanıdık olunmayan bir toplumsal yapıyı ve kişiler ile grupların ilişkilerini ve dinamiklerini ortaya koymaya fırsat vermektedir. Kente iç göç ile gelen ve yerleşen grupların sosyal ve kültürel varlıkları ve değerleri kente var olan hâkim kültür ve değerlerle farklılık göstermektedir.

Modern kentsel toplumda karşılaşmakta olan nimet ve risklerden kaçınılamayacağına göre bu sürecin iyi tahlil edilmesi, doğru okunması gerekmektedir. Karşılaşılan riskler ekonomik, siyasal, sosyolojik ve kültürel yönden değişik somut olgular olarak karşımıza çıkmaktadır. Ailelerin parçalanması, kimliklerin açıklanmasının baskı altına alınması, alt kültürlerin kendilerini özgürce ifade edememesi, ana dil veya yerel dillerin kullanımındaki zorluklar, ekonomik yönden yetersizlik ve yoksulluk bu risklerden bazılarıdır. Bu grupların siyasal katılımları ile yönetime katılmalarındaki yetersizlik ve karşılaştıkları olumsuzluklar diğer bir dezavantajlı yönleridir (Perouse, 2012: 47). Bu risklerle mücadele edilebilecek, karşılaşılabilecek olan zararları en aza indirebilecek yeni ve farklı çalışmalara ve uygulamalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Çalışmamızda kuramsal tartışmalara boğulmak ve soyut verilere dayanarak yargıya varmak yerine gerçek hayata inilerek var olan somut verileri ortaya çıkaracak alana dayalı bir araştırma yürütülmüştür. Daha müreffeh bir gelecek, daha iyi ekonomik ve sosyal şartlara

ulaşma amacıyla ekonomik nedenli iç göç şeklinde modern kent toplumuna gelen bu insanların, kentte farklı ve zorlu şartlar altında kaldıkları, yeni bir alt kültür oluşturdukları, varsayılmaktadır (Crow, 1966: 36-37). Bu grupların ekonomik sosyal, kültürel açıdan dezavantajlı oldukları kabul edilmektedir (Kenneth, 1970: 5). Dezavantajlı grup olarak tanımlanmakta olan bu sosyal gruplar ile ilgili verilerin ortaya konulmasıyla modernitenin doğurduğu kimlik, dil, sosyal birliktelik, kent toplumuna uyum gibi sorunların çözümü için yöntemler geliştirileceği düşünülmektedir.

1.7. Çalışmanın Ana Bölüm ve Başlıkları: Çalışma giriş bölümünü de kapsayacak şekilde beş ana bölüm ve sonuç bölümünden oluşmaktadır. Birinci Bölüm’de Giriş kısmıyla birlikte makalenin muhtevasını oluşturan anket çalışması ve alan araştırması hakkında bilgiler verilmektedir. İkinci Bölüm’de araştırma yürütülecek olan yerel topluluk ve ailelerin öncelikli olarak sosyo - ekonomik durumları ele alınmakta ve sosyal yapılarıyla ilgili bilgiler verilmektedir. Üçüncü Bölüm’de grubun kırsal kesimden geldikten sonra yerleşmiş oldukları modern kent ortamındaki politik yaşamla olan ilgileri araştırılmaktadır. Dördüncü Bölüm’de grubun ve grup üyelerinin siyasal davranışları araştırılmakta, kentleşme süreciyle birlikte siyasal katılımları değerlendirilmektedir. Beşinci Bölüm’de ise grup üyelerinin sahip oldukları yerel kimliği modern kent toplumu içerisinde sahiplenip sürdürebilmeleri, ulusal kimliğin yanı sıra kendi yerel kimlikleri ile dillerini ifade edilebilmeleri ve çevre-merkez ilişkileri ele alınarak değerlendirilmektedir.

Çalışmanın sonuç bölümünde ise araştırmadan elde edilen veriler ve ulaşılan bilgiler değerlendirilmekte, dezavantajlı grup olarak tanımladığımız bu toplum kesiminin kentte yaşamaya devam ederken kendi değerlerini yaşayarak varlığını sürdürmesi, kente ve kent kültürüne uyum sağlaması önerisi getirilmektedir.

2. Yerel Topluluğun ve Grup Üyelerinin Sosyo-Ekonomik Yapıları ile İlgili Bilgiler

2.1. Toplumsal Orijinleri ve Kırdan Kente Göç Süreçleri: Çalışmamızda ilk olarak göç ederek kente yerleşen ailelerin modern kentte gelmeden önce nasıl bir yerleşim yerinde yaşadıkları tespit edilmek istenmiştir. Anket uyguladığımız ailelerin 16'sı (% 89) köy kökenli yerleşim biriminden kente göçerken, 2 tanesi (% 11) ise ilçeden modern kente gelmiştir. Bu ilçeler de köyle benzer gelişmemişlik düzeyindedir. Bu durumda araştırma yaptığımız ailelerin hemen tamamı köyden (kırsal kesimden) kente göç etmiş durumdadır. İncelediğimiz ailelerin hepsinin kente göç etme zamanlarının son 20 yıl içinde gerçekleştiğini görmekteyiz. Bu aynı zamanda bu ailelerin kentleşme süreçlerinin henüz çok başında olduklarını da göstermektedir.

2.2. Kente Göçün Nedenleri, Eğitim ve İstihdam Durumları: Ailelerin kente göç etme nedenleri incelendiğinde hemen tamamının kente bir iş bulma umuduyla göç etmiş oldukları görülmüştür. Bunlardan 5 adedi iş imkânlarına ek olarak akraba ve tanıdıklarının göç edilen kentte olmasının göçü etkilediğini ifade etmektedir. Bu ifade göçün gerçek nedenini değil belki de yer seçiminde (mesela Yalova'nın seçiminde) belirleyici etken olmuştur.

Kente iş imkânları bulunduğunu ifade eden tüm aileler ve aile reislerinin eğitim durumlarını incelediğimizde ise 11 adedinin eğitimsiz, 6 adedinin ilkokul mezunu, 1 adedinin ise ortaokul mezunu olduğunu görmekteyiz. Bu verilere göre aile reislerinin % 95 inin ilkokul mezunu veya hiç eğitim almamış kişiler olduğunu söyleyebiliriz (Tablo 2). Ailelerin eğitim durumunu tespit etmek amacıyla aile reislerinin yanı sıra annelerinin eğitim durumları da incelenmiştir. Aile reislerinin nispeten eğitilmiş olmalarına karşılık, annelerin hepsinin eğitimsiz olduğu görülmüştür.

Tablo 1.

Kente Göç Etme Süreleri

Süre	Hane Sayısı	Yüzde
1-5 Yıl	6	33
5-15 Yıl	7	39
15 Yıl +	5	28

Tablo 2.

Aile Reislerinin Eğitim Durumu

Sayı	Yüzde
Ortaokul	1
İlkokul	6
Eğitimsiz	11

Eğitim ile birlikte istihdam durumlarını incelediğimizde ise 8 aile reisinin çalıştığı (% 45), 10 aile reisinin (% 55) ise çalışmadığı görülmektedir. Çalışmamıza konu olan ve kırdan kente göç eden ailelerin kente beklentilerine uygun oranda istihdam imkânını bulamadıkları görülmektedir. Ayrıca bunların eğitimlerinin yetersiz olması nedeniyle ancak niteliksiz iş gücü olarak değerlendirilebildiği, kentte aranılan nitelikte emek olmadıkları, bunun sonucunda ise halen yapmakta oldukları işlerin gündelik ve devamlılığı olmayan işlerden olduğu anlaşılmaktadır (Tablo 3).

Tablo 3. Aile Reislerinin İstihdam Durumu

	Sayı	Yüzde
Çalışmıyor	10	56
Çalışıyor	8	44

Tablo 4. Ailelerin Sosyal Güvenlik İlişkileri

	Sayı	Yüzde
Yeşil Kart-GSS	14	78
Yok	4	22

Zaten ailelerin sosyal güvenlik ilişkileri incelendiğinde hiçbirinin sosyal güvenlik kuruluşlarıyla ilişkisinin olmadığını görülmesi bu durumu teyit etmektedir. Dikkate edici bir husus da ailelerin kendilerine karşılıksız olarak devlet tarafından sağlanmakta olan Genel Sağlık Si-

gortası ile daha önce uygulanmakta olan Yeşil Kart imkânını bir sağlık sigortası olarak algılamakta olduklarıdır (Tablo 4).

2.3. Ailelerin Çocuk Sayısı ve Aile Yapıları: Bu soruda öncelikli olarak ailelerin ne kadar çocuk sahibi oldukları tespit edilmek, aynı zamanda da kentte yaşarken klasik aile yapılarını sürdürebilme durumları anlaşılmalı istenilmiştir. Ailelerden 2 adedinin 1–4 çocuk, 13 adedinin 5–8 çocuk, 3 adedinin ise 9–12 arası çocuk sahibi olduğunu görmekteyiz. Kente göçen birinci kuşağın oluşturduğu ailelerin genel olarak kalabalık ve çok çocuklu oldukları anlaşılmaktadır (Tablo 5).

Tablo 5.

Aile Çocuk Sayıları

Çocuk Sayısı	Sayı	Yüzde
1-4	2	11
5-8	13	72
9-12	3	17

Tablo 6.

Ailelerin Yapısı

Aile Yapısı	Sayı	Yüzde
Geniş Aile	11	61
Çekirdek Aile	7	39

Ailelerin kentteki aile yapılanmaları incelendiğinde ise büyük çoğunluğunun geniş aile şeklinde yaşadığı (% 61), yaşamaya devam ettiği, bazı ailelerde ise üç kuşağın bir arada yaşadığı görülmektedir. Çekirdek aile şeklinde yaşayanların oranı ise % 39'dur. Kent varoşlarında ekonomik ve sosyal zorluklar altında varlıklarını devam ettirebilmek için kırdaki aile yapılanmalarını kentte de sürdürdükleri anlaşılmaktadır (Tablo 6).

Ekonomik zorluklarla mücadelede kalabalık aile şeklinde yapılanmanın tercih edildiği, bunun yanı sıra kentte gelir sağlayıcı yöntem olarak çocuk işçiliğine müsamaha ile bakıldığı görülmektedir. Bu ailelerden 7 adedinin eğitim çağındaki çocuklarını (erkek çocuk-

lar) sokakta çalıştırmakta olduğu ve aileye ekonomik katkı sağlama-
larını bekledikleri mülakat sırasında ayrıca tespit edilmiştir.

2.4. Ailelerin Yerleşik Toplumla İlişkisi: Çalışmamızın bu bölümünde kente göç eden ailelerin sosyolojik açıdan yaşadığı yere uyum sağlaması ve buradaki insanlarla ilişkileri tespit edilmektedir. Bu nedenle ilk önce ailelerin kente yaşamakta olduğu çevrede bulunan yerli halkla ilişkileri incelenmiştir. Ailelerden yerleşik toplumla ilişkilerinin ticari ilişki düzeyinde olduğunu belirtenlerin oranı % 72’yi bulmakta, bunu % 25’lik oranla ortak alanların kullanımı (kahvehane, camii, sosyal tesis v.b) takip etmektedir. % 6’lık bir kesim ise yerleşik toplumla evlilik ilişkisi kurmuştur (Tablo 7).

Tablo 7. Ailelerin Yerleşik Kentsel Toplumla İlişkisi

	Ticari İlişki	Evlilik İlişkisi	Ortak Alan Kullanımı	Eğitim Kurumları	Toplam
Sayı	13	1	7	5	18
Yüzde	72	6	37	27	100

Ailelerin çocuklarının eğitim kurumlarında yerleşik toplumla birlikte aynı kamusal mekânı kullanmalarında uyumluluk görülmektedir. Zorunlu eğitime devam eden çocukların hepsi de yerleşik toplumun çocukları ile aynı okullara devam etmekte ve aynı ortak mekânı paylaşmaktadır.

Kırsal kesimden kente göç ederek yerleşmiş olan Kürt kökenli ailelerin yerli halkla kaynaşma ve entegrasyonun az olduğu, ancak zaruri birliktelikler olan müşteri-tüccar ilişkisi ile bir kısım sosyal alanlarda birlikte oldukları (cami gibi) görülmektedir. Hata ortak alanlardan olan kahvehanelerin bile ayrı ayrı olduğu gözlemlenmiştir. Kente yeni ek-

lemlenen bu gurubun meşruiyet kazanması ve yerleşik kent toplumu tarafından kabullenilmesinin birer göstergesi olan cami ve kahvehane gibi sosyal mekânların da (Arslanoğlu, 2000: 215-218) henüz kentli toplum tarafından kabullenilmediği ve birlikte kullanıma müsait duruma gelmediği görülmektedir.

Bu bölümde kırdan göç ederek gelişmiş bölgedeki modern bir kente yerleşmiş olan bir gurup ailenin sosyo-ekonomik durumları incelenmiştir. Ailelerin büyük çoğunluğu doğrudan köyden gelerek şehre yerleşmiş iken, % 10'luk bir kısım ise ilçeden (ancak gelişmemiş ilçeden) gelmiştir. Kente göç eden ailelerin göç etme nedenleri araştırıldığında ilk sırayı kentteki iş bulma (istihdam) imkânlarının olduğu görülmektedir. Kente göç etmiş olan aileler kalabalık aile şeklinde yaşamakta olup, aile reisleri tarafından yönetilmektedir. Aile reislerinin % 95'i hiç eğitim almamış veya ilkökul düzeyinde eğitim almış kişilerdir. Bu durumun bir yansıması olarak aile reislerinin % 54'ü kentte aradıkları istihdam fırsatlarını bulamamış olup çalışmamaktadır. Bunun sonucunda ailelerin gelirleri ile sağlık ve sosyal güvenlik ihtiyaçları kamu kaynaklarının sağlamış olduğu yardım ve desteklerle karşılanmaktadır.

Kente yerleşmiş olan aileler son 5-20 yıllık periyotta kente göç etmişlerdir. Gurup kalabalık aile şeklinde yaşamakta olup aile başına 5-8 arası çocuğa sahip olan aileler çoğunluktadır. Grubun yerleşik toplumla ilişkileri sınırlı düzeyde olup daha çok ticari ilişkileri şeklinde kendini göstermekte, sosyal birlikteliğin ise oldukça sınırlı olduğu görülmektedir.

3. Yönetime Katılma ile Politik Yaşama İlgileri ve Katılımları

Bu bölümde köyden kente göçen ailelerin modernleşme süreçleri içerisinde de yönetime katılımları ile siyasal yaşama katılmaları incelen-

miştir. Yeni göç ettikleri yabancı bir mekânda ayrı bir kültürel ortamda yönetime katılma istek ve denemeleri araştırılmıştır. Ayrıca daha önce yaşamış oldukları kırsal kesimdeki yönetim ilişkiler ve politik yaşam ortamına göre daha farklı olan bir ortamdaki politik ilgileri ile katılımları da test edilmektedir.

3.1. Ailelerin Yönetime Katılma İstenc ve Davranışları: Ailelerden mahalle veya köyde bulunan yönetim ile ilişkili kurullara katılma durumları sorulmuştur. 7 adedi (% 40) katıldığını, 11 adedi ise (% 60) katılmadığını ifade etmiştir. Bu durumda katılma için bir isteğin olduğu ancak yeterli oranda katılım da bulunmadığı anlaşılmaktadır. Yüz yüze görüşmelerimizde ise aileler bunu ifade etmişler ve köy yönetimi tarafından da çoğu zaman toplantılara çağrılmadıklarını, bu nedenle kurullara ve toplantılarına yeterince katılmadıklarını da ifade etmişlerdir (Tablo 8).

Tablo 8. Mahalle veya Köy Kurullarına Katılım

	Sayı	Yüzde
Katılıyor	7	40
Katılmıyor	11	60

Tablo 9. Belediye veya Diğer Yerel Birimlerin Toplantılarına Katılımı

	Sayı	Yüzde
Katılıyor	13	72
Katılmıyor	5	28

Ailelerin belediye ve diğer yerel birimlerle organizasyonların oluşturduğu komitelere ve etkinliklere katılımları test edilmiştir. Ailelerin % 75’inin katıldıkları görülmüştür. Bu katılımların gönüllü olduğu kadar davet usulüyle yapılıyor olması hem katılımı arttırmakta hem de yönetime katılma istencinin var olduğu, imkân sağlanırsa devam edebileceğini göstermektedir (Tablo 9).

Ailelerin yerel yönetimlerin karar organlarına katılma istekleri gö-

rülmekte birlikte, yönetimin icra organlarında yer almadıkları bunun yanında yönetimin faaliyetlerini finanse etme (yerel vergiler ve katkılar) yönüyle çok düşük düzeyde oldukları anlaşılmaktadır. Aile reislerinin büyük çoğunluğunun eğitimsiz' işsiz ve sosyal güvenlik sistemi dışında olmaları da bunun göstergesidir.

3.2. Ailelerin Siyasi Partilere Üye Olmaları: Ailelerden sadece 1 tanesinde (% 6) siyasi partiye üye olan fert vardır, diğerleri siyasi parti üyeliğinden uzak durmaktadır. Ayrıca derneklere üyelikler incelendiğinde (camii yaptırma dernekleri hariç) politik ve hemşeri dernekleri dâhil hiçbir üyenin olmadığını görmekteyiz. Ailelerin örgütlü siyasal katılım ve birlikteliklerden uzak durduğu veya bu bilince henüz sahip olmadıklarını görmekteyiz (Tablo10).

Tablo 10. Aile Bireylerinin Siyasi Parti Üyelikleri

	Sayı	Yüzde
Üyesi Olan	1	6
Üyesi Olmayan	17	94

Tablo 11. Aile Bireylerinin Gazete/Dergi Okuma Durumları

Aile Yapısı	Sayı	Yüzde
Okuyor	2	11
Okumuyor	16	89

3.3. Grubun Siyasal Davranış Yönüyle Ülke Gündemini Takip Etme Durumları: Grubun genel ve yerel sorunlar ile gündemi takip etme durumları test edilmiştir. Bu soruyu araştırırken yazılı basını takip etme durumları önem kazanmaktadır. Grup üyelerinin % 89'unun sürekli ve süreksiz olarak bir gazeteyi okumadığı veya takip etmediği görülmüştür. Yine aile üyelerinden aynı kişilerin başkalarının aldığı gazeteyi bulursa göz attığı ve okuduğu (% 55'i) anlaşılmaktadır (Tablo11 ve 12). Bu durum modern kent toplumuna yerleşmiş olan bu kişilerin ülkenin genelini ilgilendiren olaylara ve sorunlara öncelik ver-

mediklerini, hala kırsal kesimde iken önem verdikleri yerel sorunlarla ilgilenme davranışını sürdürdüklerini göstermektedir.

Gazete ve dergi okuyuculuğu devamlı olmayıp imkân bulursa başkalarının aldıklarını okuma şeklinde olmasının hem kültürel ve eğitim yetersizliğinin bir sonucu ve hem de ekonomik yetersizliğin bir sonucu olduğunu söyleyebiliriz.

Tablo 12. Gazetelere Hangi Yolla Ulaşılmaktadır

	Sayı	Yüzde
Kendisi Alıyor	1	6
Başkalarının Aldığını Okuyor	11	61
Diğer-Cevapsız	6	33

Modern kente yerleşmiş olan ailelerin yönetime katılma işlevleri incelendiğinde yeterli düzeyde katılma davranışı göstermedikleri görülmüştür. Grubun modern kentteki yönetime katılma yöntem ve yollarını bilmedikleri, yeni karşılaştıkları katılım yollarından yerel yönetimlere ait olan katılım imkânını daha fazla değerlendirdikleri görülmüştür. Ancak yerel yönetimlerin karar alma süreçleri ve organlarında da yeterince yer alamadıkları gözlemlenmiştir. Kente yerleşmiş olan bu grubun yönetime katılmanın yanı sıra politik yaşama katılmalarının da yetersiz olduğu tespit edilmiştir. Siyasi partilere üye olmama, ülkenin politik gündemini takip etmeme, ulusal basına ilgi göstermeme davranışlarıyla birlikte yerel sorunlarla daha fazla ilgilenmeleri tipik siyasi davranışlar olarak kendisini göstermektedir.

4. Politik Davranış

Bu bölümde grubun politik davranış durumları yöntemleri test edilmeye çalışılmıştır. Siyasal toplantılara katılma, seçimlerde aday olan

politik figürlerle ilişki ve iletişim kurma, onlardan vaat alma ve sonucunda da seçimlere katılıp oy vererek desteğini ortaya koyma gibi politik davranış yolları araştırılmıştır.

4.1. Seçimlerde Oy Kullanma: Araştırdığımız grubun % 95'e yakınının son üç seçimde oy kullandıkları anlaşılmıştır (Tablo 13). Seçimlere katılma ve oy verme oranı oldukça yüksek olduğu ve Türkiye ortalamalarının da oldukça üzerinde olduğu görülmüştür. Bu veri bize kente iç göç yoluyla gelen ve yerleşen seçmenin siyasal katılım olarak oldukça aktif bir davranış türünü benimsediğini göstermektedir. Ayrıca kentte karşılaşmakta olduğu sorunlarının çözümünde tüm diğer kanallar kadar politik kanallardan da yararlanma yolunu tercih ettiğini göstermektedir. O yörede yaşamakta olan yerleşik halka kıyasla daha yoğun siyasal katılımında bulunduğunu da göstermektedir.

Tablo 13. Siyasal Katılım: Son Üç Genel Seçimde Oy Kullanma

	Sayı	Yüzde
Oy Kullanan	17	94
Oy Kullanmayan	1	6

Tablo 14. Oy Verilen Partinin İcraatlarından Memnuniyet

	Sayı	Yüzde
Memnun	17	94
Memnun Değil	1	6

Yine % 95'inin oy verdiği siyasi partinin çalışmalarından icraatlarından memnun olduğunu ifade ettiği görülmüştür (Tablo14). Ancak bu durumda araştırmanın yapıldığı tarihten önceki son üç genel seçimdeki Türkiye genelindeki kitlesel oy kaymaları ile bizim çalışma yaptığımız ailelerin davranışları arasında bir bağlantı kurulamamaktadır.¹

1. Aile üyeleriyle ve çocuklarıyla gözlem metodu ile yapmış olduğumuz tespitlerde 2002 yılında yapılan genel seçimlerde AKP, DEHAP ve Genç Parti'nin en fazla oy alan partiler olduğu tespit edilmiştir. Bu üç partinin de önceki iki seçimde var olmadıkları (DEHAP başka isimle seçime katılmıştı), Genç Parti'nin ise sonra-

4.2. Siyasal Toplantılara Katılım: Yine siyasal katılma örneği olarak aile fertlerinin % 56’sının seçimlere katılacak olan adayların toplantı veya mitinglere katıldığı % 44’ünün ise katılmadığı anlaşılmaktadır (Tablo 15). Oy kullanma davranışında gördüğümüz yoğun ilginin tersine diğer bir siyasal katılma-davranış yöntemi olan siyasal toplantılara katılma eyleminin seyrek görülmesi dikkate değer bir veridir.

Tablo 15. Seçim Öncesi Toplantı veya Mitinglere Katılım

	Sayı	Yüzde
Katılan	10	56
Katılmayan	8	44

Tablo 16. Adaylardan Sorunların Çözümü İçin Söz Alma

	Sayı	Yüzde
Söz Alınmış	14	77
Söz Alınmamış	4	23

Seçimlere katılan adayların siyasal nitelikli toplantılarına katılımın fazla yoğun olmamasına rağmen, toplantıya katılan kişilerin politikacılar (adaylardan) % 75 oranında hizmet ve sorunlarla ilgilenme sözü aldığı ve politik patronaj beklentisi içinde oldukları görülmektedir (Tablo 16).

4.3. Muhtar ve Muhtar Adayları ile Olan Siyasal Etkileşim: Bu soruda anket yaptığımız ailelerin yerel sorunlarına çözüm arayışlarındaki davranışlarını araştırmak üzere muhtar adayları ile olan siyasal etkileşimleri test edilmiştir.

Katılımcıların % 11’i muhtar adaylarından seçimlerden önce söz (vaat) aldıklarını % 89’u ise herhangi bir vaat almadıklarını ifade etmiştir (Tablo 17). Grubun yerel seçim adaylarına karşı ilgisiz kaldıkları görülmektedir. Bu ilgisizlik köy muhtarlarının yerleşik toplum üyesi olması ve farklı kültüre mensup olup köyde yaşamakta olanların (göç-

ki yıllarda yok olduğu göz önüne alındığında bu bölümde verilen cevapların geçerliliğinin tartışılması gerektiği anlaşılmaktadır.

le gelenlerin) sorunlarına önem vermemesi nedeniyledir. Tüm seçimler öncesi adayların toplantı ve mitinglerine katılma, adaylardan sorunlarının çözümü için söz alma davranışları değerlendirildiğinde, ailelerin siyasal katılımı daha çok hizmet elde etmek amaçlı değerlendirdiği, politik patronaj umduğu sonucu çıkmaktadır. Köy muhtarıyla ilişkilerinin kopukluğunun yerel seçimlerdeki adaylara olan ilgisizliği doğurduğu tespit edilmiştir.

Tablo 17. Yerel Yönetici Adayından Söz/Vaat Alma

	Sayı	Yüzde
Söz Alma	2	11
Söz Almama	16	89

Tablo 18. Alınan Sözün/Vaadın Yerine Getirilmemesine Tepki

	Sayı	Yüzde
Tepki Verilmemiş	17	94
Sözlü Tepki	1	6

Ayrıca katılımcıların tüm politik adaylardan aldıkları sözler karşılığında verilen bu sözlerin yerine getirilmemesi durumundaki tepkileri test edilmeye çalışılmıştır. Katılımcılardan sadece bir tanesi tepki vereceğini, bu tepkinin de sözlü eleştiri yoluyla olacağını ifade ederken, diğer tüm katılımcılar ise tepki vermediğini ifade etmişlerdir. Bu durumda ilişkilerinin seçim öncesiyle sınırlı olduğu, seçilmiş kişilerle bu kişilerin iş/hizmet yaptıkları dönemlerde ilişkilerini sürdürmedikleri, verilen sözlerin yerine getirilmesini takip etmedikleri, bir anlamda kendilerini yöneticilerden ayıştırdıkları anlaşılmaktadır (Tablo 18).

Bu bölümde kente yerleşmiş olan grubun politik davranışları test edilmeye çalışılmıştır. Ailelerin hemen tamamına yakını seçimlerde oy verme davranışına olumlu yönde ilgi göstermektedir. Genellikle iktidardaki partilere oy verilmesi sonucunda araştırmaya katılanların tamamına yakını oy verdikleri partinin icraatlarından memnun olduklarını ifade etmişlerdir. Ayrıca grubun etnik nitelik taşıyan ve bu söy-

lemleri vurgulayan siyasi partilere ilgi duymadıkları görülmektedir.

Anket yapılan ailelerin fertlerinin siyasi toplantılara katılmalarının yetersiz olduğu görülmektedir. Seçimlerde aday olan kişilerden ülke geneliyle ilgili vaatler yerine yerel sorunların çözümü yönünde söz almayı tercih ettikleri görülmektedir. Yerel yöneticilerin (muhtarların) seçiminde ise seçimleri etkileme güçleri olmaması nedeniyle ilgisiz kaldıkları görülmektedir. Siyasal katılma ve vaat almanın sonucu olarak verilen sözlerin yerine getirilme konusunda da takipçi davranmadıkları görülmektedir.

5. Yerel Kimliğin İfade Edilebilmesi ve Çevre-Merkez İlişkileri

5.1. Sosyal Birliktelik: Doğu ve Güneydoğu Anadolu’nun kırsal kesiminden göç ederek Batı Anadolu da kentsel bir bölgenin varoşlarına yerleşmiş bulunan ve kendi içinde yerel bir topluluk oluşturan bu grubun kentte nasıl bir yaşam sürekliliği ve çevresi oluşturdukları incelenmiştir.

Tablo 19. Hemşerilerle Bir Arada Olma Sıklığı

	Sürekli	Sık-Sık	Ara-Sıra	Hiç
Sayı	1	-	16	1
Yüzde	6	-	88	6

İlk olarak grubun içe kapanık bir toplumsal çevre oluşturduğu varsayımı ile hareket edilerek ailelerin hangi sıklıkta hemşerileri ile bir arada oldukları test edilmiştir (Tablo 19). Ailelerin % 90’lık bir bölümü hemşerileriyle ara sıra görüştüğünü ifade ederken % 5’i sürekli görüştüğünü, %5’i ise hiç görüşmediğini ifade etmiştir. Bu durumda aile-

lerin yalnız kendi hemşerileri ile birlikte olma ihtiyacını hissetmedikleri, bu davranışlarıyla kent yaşamı gereği başka çevrelerle de sosyal ilişki kurabildiklerini (ilişkilerini çeşitlendirdikleri) görebilmekteyiz.

Ayrıca genellikle geniş aile görüntüsü veren bu sosyal gurubun aile içi görüşmeye ağırlık vererek sosyal ilişkinin daha yakın ve basit olanını tercih ettikleri sonucuna varabiliriz.

5.2. Modern Kent Yaşamında Yerel Dili Kullanabilme: Türkiye'deki coğrafi bölgelerden olan Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde yerel dil olarak yaygın şekilde Kürtçe konuşulmakta, bunun yanı sıra Arapça, Kürtçenin bir aksanı olan Zazaca ve bazı diğer yerel diller de konuşulmaktadır. Bu bölgelerden Türkiye'nin diğer bölgelerindeki büyük kentlere göç eden bu gruplar yerleştikleri bölge halkıyla olan iletişimde Türkçeyi kullanmakla birlikte kendi aralarındaki iletişimde ise kendi yerel dillerini de kullanmaya devam etmektedirler.

Tablo 20. Yerel Dili ve Kültürü Sosyal Çevrelerde Kullanabilme Durumu

	Evet		Hayır	
Aile İçinde	18	% 100		
Komşuları İle Olan İlişkilerinde	18	% 100		
Mahalle Sakinleri ile Birlikte İken	18	% 100		
İşyerinde	7	% 39	11	% 61
Mahalle/Köy Kahvehanesinde	17	% 94	1	% 6
Okulda	1	% 6	17	% 94

Araştırmamızda kente göç eden ve yerel bir topluluk olarak varlığını sürdüren doğu ve güneydoğu kökenli ailelerin yerel dillerini kullanarak kendilerini ifade etmelerini hangi seviyede ve ortamlarda yapabildiklerini test edilmeye çalışılmıştır. Ankette katılanlara yerel dillerini (a) Aile içinde, (b) Komşuları ile olan ilişkilerinde, (c) Mahalle sakin-

leri ile birlikte, (d) Çalışmakta oldukları iş yerinde, (e) Mahalle kahvehanelerinde, (f) Çocuklarının devam ettiği okullarda kullanabilme durumu ve imkânı sorulmuştur.

Aileler ise cevaplarında a-b-c-ve e şıklarına tamamen evet cevabı vererek, aile içinde, komşuları ile olan ilişkilerinde, mahalle sakinleri ile ve mahalle kahvehanesinde yerel dillerini rahatça kullanabildiklerini, yani bir arada buldukları ortamlarda ve birbirleriyle olan ilişkilerinde yerel dilleri ile iletişim kurduklarını ifade etmişlerdir.

Buna karşılık biçimsel (formel) sosyal ilişkilerin var olduğu işyerinde % 61 oranında, okulda ise % 94 oranında yerel dille iletişim kurmadıkları, şehrin geçerli ve resmi olan iletişim lisanına uyum sağladıkları gözlemlenmiştir. Bu durum modernleşme sürecinde sosyo-ekonomik koşulların yerel kimlik ve dil ile modern dil arasında bir geçişkenliğin sağladığını, yerel kimlik ve dil korunurken ulusal iletişim dilinin de kullanılmaya başlandığını ve iletişim ve etkileşimin sürekli hale geldiğini göstermektedir (Tablo 20).

5.3. Modernleşme Sürecinde Kente İç Göçle Gelen Grupların Kentsel Bölgelerde Kendi Alt Kültürlerini ve Etnik Kimliklerini Yaşayabildikleri Ayrı Bir Çevre Oluşturmaları: Araştırma yürüttüğümüz ailelerin bu yönelimlerini anlamak için anket uygulaması yapılarak doğrudan soru sormak yerine, birebir görüşme yoluyla ortaya çıkarılmaya çalışılmıştır. Görüşülen ailelerin % 39’u yaşadıkları kentsel ortamdan izole olmuş ve kent yaşamına kapalı bir yaşam tarzı oluşturdukları sanki dışa kapalı bir cemaat gibi yaşadıkları görüntüsünü vermişlerdir. Aileler beşeri ilişkilerinde daha çok kendi aile bireyleri ve akraba çevreleriyle ilişki içinde olmayı ve içe donuk bir yaşamı yeğlemektedir. Bunun yanı sıra sosyal hayata yönelik ilişkilerinde de kendi mahallesinde oluşturmuş oldukları sosyal mekânları (cami, kahvehane) tercih etmektedir. Bu ailelerden % 61’lik bir kesim ise kent yaşamına kapalı ve izole bir hayatı ve ortamı tercih etmediğini, kurmuş

olduklar ilişkiler sonucunda kent yaşamına uyum sağlama sürecine girdiklerinin belirtilerini vermiştir (Tablo 21). Böylece kente yerleşmiş olan bu gurubun kentlileşmeye direnerek kendi dar sosyal çevrelerini oluşturmaya ve kendi alt kültürlerini yaşamaya çalışsalar bile kentlileşmeye yönelmeye başladıkları ve buldukları kentsel çevreye entegre olmak istencinde oldukları görülmektedir.

Tablo 21. Modern Kentte Yerel Kültür Olarak Ayrı Bir Çevre Oluşturma Durumu

	Sayı	%
Kent Yaşamına Kapalı Ayrı Bir Çevre Oluşturulmuş	7	39
Kent Yaşamına Kapalı Ayrı Bir Çevre Oluşturulmamış	11	61

5.4. Grup Üyelerinin Yaşadıkları Çevre Ve Koşulları Hakkındaki Düşünceleri: Anket uyguladığımız aileler kırsal kesimden (köyden) kente göç etmiş, kentte ise kent merkezinde değil kenttin hemen yanındaki varoшта (gecekondu bölgesinde) yaşamaya başlamıştır. Bu aileler kır ile kent arasında zamansal ve mekânsal açıdan bir geçiş ve uyum süreci yaşamaktadır. Grubun kent yaşamına tamamen entegre olamadığı ve aralarında çevre-merkez ilişkisi yaşandığı görülmektedir. Kent Sosyolojisi alanında önde gelen çalışmaların yürütüldüğü Chicago Okulundan Robert Park'ın öne sürdüğü gibi “Gecekondu bölgeleriyle gecekondu davranışı arasında bir bağlantı kurulabilmektedir.” (Jenks, 2007: 92).

Bu görüşten hareket ederek araştırmamızda bu grubun yaşadıkları çevre ve koşulları hakkındaki düşünceleri alınmaya ve böylece merkeze yakınlaşma eğilimleri test edilmeye çalışılmıştır. Ankete katılanlardan % 50'si yaşadıkları yeri beğendiğini belirtirken % 30'luk bir bölüm ise beğenmediğini veya daha önceki yaşamış olduğu köy

koşullarını daha çok beğendiğini ifade etmiştir. % 20’lik bir bölüm ise hem beğendiği, hem de beğenmediği koşullar olduğunu ifade etmiştir (Tablo 22).

Tablo 22. Yaşadıkları Kentsel Ortam ve Koşulları Hakkındaki Düşünceleri

	Sayı	Yüzde
Yaşadığı Yeri Beğeniyor	9	50
Yaşadıkları Yeri Beğenmiyor	4	22
Hem Beğeniyor Hem de Beğenmiyor	2	11
Geldiği Yeri Daha Çok Beğeniyor	1	6
Diğer	2	11

Tablo 23. Ailelerde (Özellikle Çocuklarında) Merkeze Yakınlaşma (Kentlileşme) İsteği

	Sayı	Yüzde
Merkeze Yakınlaşma İsteği Var	18	100
Merkeze Yakınlaşma İsteği Yok	-	-

Ankete verilen cevaplar incelendiğinde kentteki yaşadıkları yeri benimsemeyenlerin oranının yaşamış oldukları çevrenin tüm kötü koşullarına rağmen % 22’lik bir seviyede kaldığı gözlemlenmiştir. Ayrıca geldiği yeri daha çok beğenenlerin ve kırsal kesimdeki yaşamı özleyenlerin oranı sadece % 5 olarak görülmüştür. Kentsel mekânı benimsememe kanaatini belirtenlerin hemen tamamı yaşlı nüfus sayılabilecek kişilerdir. Orta yaş grubu ve gençler arasında ise bu yönelim görülmemektedir. Bu verilere göre ankete katılanların şu anda yaşamakta oldukları kentsel çevrede devamlı olarak kalmak istedik-

leri, kendileri ile birlikte ikinci kuşak olan çocuklarının ise kentleşme sürecine uyum sağlayacakları yorumlanabilir.

Yürütülen mülakatlarda grup üyelerinin, özellikle de çocukların kentleşme sürecinde merkeze yakınlaşma (kentlileşme) istekleri de test edilmiştir. Mülakat yöntemi ile yapılan bu testte ailelerin, özellikle de bu ailelere mensup genç kuşağın % 100 nün merkeze yakınlaşma istediğinde olduğu görülmüştür (Tablo 23).

5.5. Guruba Mensup Aile Üyelerinde Belirgin Bir Şekilde Kentlileşme İsteğinin Bulunup Bulunmadığı: Ailelerden hepsinin kentleşme isteğinin var olduğu görülmüştür (Tablo 24). Kırsal kesimden kente göç etmiş olan ailelerin ve bireylerin kentten açık bir hayal kırıklığına uğramak olgusunu yaşamadığı, kent yaşamından olan ümidinin hala devam ettiği anlaşılmaktadır. Ailelerin kent yaşamında ekonomik imkânları ölçüsünde ev eşyası ve tüketim malzemelerini temin ettiği gözlenmiştir (buzdolabı, çamaşır ve bulaşık makinesi, şofben vb.).

Tablo 24. Aile Üyelerinde Kentlileşme İsteği

	Sayı	%
İstek Var	18	100
İstek Yok	-	-

Tablo 25. Kentlileşme Sürecinde Tercih Edilen Yollar

	Sayı	%
Eğitim	10	55
İş Hayatı	16	69
Sosyal Hayat	3	17
Tüketim Alışkanlıkları	-	-
Diğer	2	11

Araştırmaya katılan ailelerin kentlileşmeyi kabul etme yolu olarak % 88 oranında iş yaşamı, % 55 oranında eğitim, % 17 oranında sosyal yaşam, % 11 oranında kentsel hizmetleri tercih ettiği görülmüştür. Ankete katılanların hiç birisinin kentsel tüketim alışkanlıkları ve

kalıplarını bir kentlileşme yöntemi olarak tercih etmedikleri görülmüştür (Tablo 25).

5.6. Ankete Katılanların Kentlileşmeye Karşı Direnci: Bu konu direkt soru sorma yoluyla değil görüşme yoluyla tespit edilmiştir. Katılanların sadece % 12’si kentlileşmeye karşı direncini gösteren görüşler ileriye sürmüştür. Yaklaşık % 89’luk bir kesim ise kentleşmeye karşı ciddi bir direncinin bulunmadığı yönünde görüşler vermiştir (Tablo 26).

Tablo 26. Aile Reislerinde ve Üyelerinde Kentlileşmeye Karşı Direnç

	Sayı	%
Direnç Var	16	89
Direnç Yok	2	11

Tablo 27. Aile Üyelerinin Kendilerini Kentsel Yaşama uyum Sağlama Yö-nüyle Değerlendirmesi

	Sayı	%
Uyum Sağlayabiliyor	14	78
Uyum Sağlayamıyor	3	16
Diğer Nedenlerle	1	6

Ailelerin kentlileşmeye olan direnci ile birlikte kendi görüşleri olarak kentsel yaşam içinde kendilerini nasıl değerlendirdiği, yani kent yaşamına ne ölçüde uyum sağlayabildiği değerlendirilmiştir. Ankete katılanların % 75’lik bir bölümü kendisini kent yaşamına uyum sağlamış olarak değerlendirirken % 25’lik bir bölümü ise kendisini kent yaşamına uyum sağlayamamış olarak değerlendirmiştir (Tablo 27).

5.7. Kamu Kurumlarına (Devlete) Güvenme Veya Kamu Kurumlarına Sorun Çözmede Bir Aracı Olarak Görme Yönelimi: Ankete katılanların kentte modernite ortamı içersinde sorun çözme veya destek alma ihtiyacı durumunda kurumsal organizasyonda ne ölçüde yakın olduğu veya güvendiği test edilmeye çalışılmıştır. Ailelerin % 75’lik bir bölümünün ihtiyaç anında kamu kurumları ile ilişkiye

geçmeyi düşündüğü görülmüştür. Ancak % 35'lik oranda bir kesim ise öncelikli olarak akrabalık ilişkilerine başvuracağını ifade etmiştir. Bu durumda kentsel alanda bile yaşadıkları ortam itibari ile ve sosyolojik olarak hala kırsal kesimde daha önemli olan akrabalık ilişkilerinin sorun çözme mekanizması olarak varlığını sürdürdüğü görülmektedir.

Katılımcıların geleneksel yöntemleri tercih etmenin yanında kentsel yöntemlere de alışmaya başladıkları görülmektedir. Ankete cevap verenlerin % 75'lik orandaki bir bölümü tüm diğer kırsal kesim geleneksel ilişkilerine ilaveten, kenttin bir sorun çözme yolu olan kurumsal hizmetlere de başvurduğunu belirtmiştir. Böylece ankete katılanlardan büyük çoğunluğunun kentsel sorun çözme mekanizmalarını kullanma yönünden bir ilerleme ve bilinçlenme içinde oldukları değerlendirilmektedir.

Bu bölümde kırsal kesimden gelerek modern küresel kente ve bu kentin çevresine yerleşen, burada kendi sosyal cemaatini oluşturmuş olan grubun yerel kimliklerini oluşturmaları ve ifade edebilmeleri araştırılmıştır. İçerik kapalı bir cemaat özelliği sergileyen grubun birlikteliklerini büyük oranda (% 90) kendi hemşerileri ve akrabaları ile birlikte gerçekleştirdikleri görülmektedir. Sosyal ilişkilerinde karmaşık ilişkilerinden daha ziyade basit olan aile arası ilişkileri tercih ettikleri görülmektedir.

Grubun modern kent yaşamında kendi yerel dilleri olan Kürtçeyi hangi yaygınlıkta kullanabildikleri ve merkez ile ilişkilerinde hangi dili kullanmayı tercih ettikleri araştırılmıştır. Kendi cemaatleri arasındaki iletişimlerinde yerel dilleri olan Kürtçeyi büyük oranda kullanırken, sosyal ve ekonomik konularda iletişim kurdukları merkez ile olan ilişkilerinde ise Türkçeyi kullanmayı tercih ettikleri görülmektedir.

Grubun yerleştikleri bölgede kendi alt kültürleri ve yerel kimliklerini öne çıkararak bir komün (cemaat) oluşturdıkları yönünde yaklaşım görülmektedir. Ancak bu görünümün yanı sıra merkez ile ilişki-

ye giren ve etkileşime açık olan grup mensuplarının nispeten çoğunlukta olduğu anlaşılmaktadır. Bu durumda grubun içe kapanık bir cemaat görünümü verse bile, kentle uyum sürecine girdiği ve etkileşime olumlu yaklaştığı görülmektedir. Grubun kente uyum sürecine girdiğini teyit eden diğer bir veri ise yaşamakta oldukları yeri beğeniyor olmalarıdır. Grubun kentte yaşamakta olduğu bölge her ne kadar fiziki imkânlar yönüyle yetersiz olsa da, göç yoluyla gelmiş oldukları asıl memleketlerine göre daha fazla beğeni almaktadır.

Grubu mensup ailelerde belirgin bir şekilde kentleşme isteği bulunmaktadır. Grup üyeleriyle yapılan mülakatlarda kentleşmeye karşı fazla bir direnç gösterilmediği tespit edilirken, %11 oranında ise direncin var olduğu gözlemlenmiştir. Kente uyum sağlamayla birlikte grubun sorun çözme yöntemi olarak kamu kurumlarına başvurmada da belirgin bir şekilde olumlu yaklaşım gösterdiği anlaşılmaktadır.

6. Sonuç

Ülkemizin hızlı kentleşme olgusunun yaşanmakta olduğu Marmara Bölgesinde üç büyük metropolün ortasında bulunan Yalova ilinde yerleşmiş olan ve modern kentte yerel kültür ve yaşamı sürdürmekte olan bir yerel grup üzerinde bu araştırma yapılmıştır.

Modernleşme ve kentleşme sürecinde kırsal bölge (Doğu ve Güneydoğu Anadolu) kökenli olan bu grubun kentteki sosyolojik yapısını, kente taşıdıkları ve yeniden ürettikleri alt kültürü tespit etmeyi ve yerel kimliklerini temsil edebilme durumlarını inceledik. Çalışmada grubun en dikkat çekici özelliği olarak vardığımız sonuç; hem bilinçli olmasa bile global moderniteyi istiyor olmaları ve hem de aynı anda yerel kimliklerini sürdürebilmeyi arzu ediyor olmalarıdır.

Grupta moderniteye karşı açık olma durumu vardır; kentleşme ve kent hayatı geçici bir sosyal statü veya hayat tarzı olarak değil, yaşamlarının bundan sonrasını da sürdürebilecekleri bir imkân ve statü

yükselmesi olarak görülmektedir. Bu yüzden de zorluklar karşısında kent hayatını terk etme düşünülmemektedir.

Modernleşme süreci içerisinde hem global moderniteye açılma istekleri bulunmakta ve hem de kendi aralarında bir birlik ve dayanışma oluşturmuşlardır (her ne kadar elde ettiğimiz veriler bu dayanışmanın çok ta sıkı olmayıp, kentleşme süreci içerisinde çözülebildiğini gösterse bile). Geniş aile hala varlığını sürdürmekte ve bu geçiş süreciyle birlikte çekirdek aileye geçiş olabileceği düşünülmektedir. Ancak bu geçişin kent hayatının gerektirdiği ekonomik yeterlilikle doğru orantılı olacağı düşünülmektedir.

Grubun gerek aile arasında gerekse yakın çevre ile olan ilişkilerinde yerel lisanla iletişimin varlığını devam ettirmekte olduğu, ancak yerleşik çevreyle sosyal ve ekonomik ilişkiye geçildiği zaman ilişkinin yoğunluğu ile bağlantılı olarak yerel dilden uzaklaşıldığı görülmektedir. Aile içinde yoğun olarak yerel lisanı kullanmakta olan çocukların eğitimlerinde başarı sorunu yaşayabilecekleri düşünülmektedir. Eğitim dilini evde kullanmadıkları takdirde okul başarısının olumsuz etkileneceği, orta ve lise düzeyinde yeterli ve kaliteli eğitim alma imkânını bulmada daha az şanslı olabilecekleri değerlendirilmektedir. Ayrıca annenin eğitim düzeyinin düşük ve yetersiz olması ve evde yerel lisan konuşması nedeniyle çocuğun eğitimine olumlu katkılarının olmayacağı ortadadır.

Grubun hâkim kültüre karşı belirli bir direnç gösterdiği ve alt kültür oluşturduğu görülmektedir. Alt kültürün oluşumunda global kent içerisinde varlığını devam ettirme, grup arasında tesanüt ve birliklik oluşturma, hâkim kültüre karşı direnç oluşturarak asimilasyona karşı bir direnç noktası olarak kullanma görüşünün teyit edildiği görülmektedir.

Grubun merkezle olan ilişkilerinde ciddi bir tepki ile karşılaşılmamakta ve izole edilme olgusu yaşanmamakta olup, bunun yanı sıra

çevrenin kendi arasında bir kutuplaşma-dışlanma eğiliminde olduğu görülmektedir. Bu tespitin tersine olarak grupta aynı zamanda merkeze karşı ciddi bir yakınlaşma isteği ve ileride merkezde yer alma gayreti görülmektedir (özellikle ikinci kuşakta). Merkezle ilişkileri ise daha çok ticari ilişkiler yoluyla gerçekleşmektedir.

Politik davranış olarak kendi sorunlarının (kişisel ve yerel sorunlar) çözümü ve takibi konusunda politik katılım ve ilgi göstermekte, politik patronaj beklentisi üst düzeyde bulunmaktadır. Etnik nitelikteki siyasi parti ve akımlara kısmen de olsa destek verildiği görülmekle birlikte daha çok çevreyle uyum sağlayacak ana siyasi akımların tercih edildiği görülmektedir.

Grubun modernleşme süreci içerisinde yerel kimliğini ve sahip olduğu alt kültürü korumaya çalışarak kentleşme sürecine aşırı tepki vermeden merkeze yakınlaşma içerisinde bulunacağı düşünülmektedir. Demokratik hakların gelişmesiyle paralel olarak siyasal katılım için imkân ve cesaretlerinin de artacağı görülmektedir. Grubun yürürlükteki siyasi sistem içerisinde daha fazla yer almaya başlaması, ülkenin sağlamış olduğu ekonomik refahtan kendilerine düşecek olan payın artması ölçüsünde de bu amacını gerçekleştirebileceğini düşünmekteyiz.

Son sözü olarak *Thomas Friedman*’ın modernleşme ile birlikte yerel kültürlerin korunma mücadelesini özetlediği *Lexus ve Zeytin Ağacı* adlı çalışmasından aşağıdaki metni aktarıyoruz (2003: 66):

“İçinde bulunduğumuz küreselleşme çağında ülkeleri ve bireyleri bekleyen sınav, bir tür kimlik, yurt ve topluluk duygusunu korumak ile küreselleşme sisteminde ayakta kalmayı sağlayacak şeyleri yapmak arasında sağlıklı bir dengeyi kurabilmektir. Bugün ekonomik olarak refaha ulaşmak isteyen her toplum, hiç durmadan daha yeni bir Lexus yaratmanın ve onu küresel pazara sürmenin yollarını aramak zorundadır. Ama kimse, bu küresel

ekonomiye katılmanın bir ülkeyi sağlıklı kılmak için yeterli olduğu hayaline kapılmamalıdır. Eğer bu katılım o ülkenin kimliği pahasına gerçekleşirse, eğer bireyler zeytin ağaçlarının köklerinin bu küreselleşme sistemi tarafından ezildiği ya da yok edildiği duygusuna kapılırsa, bu kökler baş kaldıracaktır. Ayağa kalkacak ve süreci işlemez hale getireceklerdir.

Bir sistem olarak küreselleşmenin kalıcı olup olmayacağı, kısmen, hepimizin bu dengeyi kurmadaki başarısına bağlı olacaktır. Lexus'u olmayan bir ülke hiçbir zaman büyüemeyecek, çok ileriye gidemeyecektir. Sağlıklı zeytin ağaçları olmayan bir ülke ise dünyaya bütünüyle açılma için kendini hiçbir zaman yeterince sağlam, yeterince güvende hissetmeyecektir. Ama bu ikisi arasında bir denge kurmak kesintisiz bir mücadeledir.”

Sub-Culture, Language and Local Identity against Urbanity in Global Modernity

Abstract: Migration from rural towards urban areas started in the 1950s and has continued up to the 2000s in Turkey. A large segment of the population is stacked during the process of urbanization in Western Anatolia and Marmara region metropolises. With the improved transportation facilities and the concentration of job opportunities in this region has influenced the direction of migration. Who had migrated to the area in the city faced heaps of culture and different human relations in the city than in rural area. In addition, they have conserved their own culture after moving to the city and maintained meta-morphisly them. In our study internal migration coming from rural areas to urban society was examined. Also their harmonization process with the city and what extent they could have preserved their local culture in the global city have been examined. They have their own local culture and local identity, which is quite non-dominant in

comparison to the modern urban culture to adapt to situations, was investigated. When viewed from the economic aspect of the subject, we have found that the group’s economic capacity compared to the city’s ordinary capacity is far below. This group’s expectation from the city will be investigated. In addition their efforts to take advantages of the urban life’s opportunity will be evaluated. In this work, we will examine how they can retain and sustain group’s sub cultural values and ethnic languages against modern city’s global cultural values.

Keywords: Global Modernity, Local Identity, Local Language, Urbanization.

Kaynaklar

- Arslanoğlu, Rana A (2000), Kent, Kimlik ve Küreselleşme, Bursa: Ezgi Kitabevi.**
- Crow, L. D., W. I. Murray and H: H. Smyth (1966), Educating the Culturally Disadvantaged Child, New York: David McKay Company Inc.**
- Eagleton, Terry (2011), Kültür Yorumları, İstanbul. Ayrıntı.**
- Ergün, Doğan (2000), Kimlikler Kısacasında Ulusal Kişilik, Ankara: İmge.**
- Friedman, Thomas (2003), Küreselleşmenin Geleceği (Çeviri: Elif Özsayar), İstanbul: Boyner Yayınları.**
- Göle, Nilüfer (2000), İslam ve Modernlik Üzerine Melez Desenler, İstanbul: Metis.**
- Heywood, Andrew (2012), Siyaset Teorisine Giriş (Çeviri: Hızır Murat Köse), İstanbul: Küre Yayınları.**
- Jenks, Chris (2007), Alt Kültür (Çeviri: Nihal Demirkol), İstanbul: Ayrıntı.**

Johnson, Kenneth R. (1970), Teaching the Culturally Disadvantaged, California: Science Research Associates Inc.

Karpat, Kemal H. (2009), Osmanlıdan Günümüze Kimlik ve İdeoloji, İstanbul: TİMAŞ.

Perouse, Jean François (2012), “İstanbul’a Kürt Göçleri: Yeniden İnşa Edilmesi Gereken Bir Araştırma Konusu”, Praksis, 2012/1, Sayı 28, s.43-56.

Su, Süreyya (2013), “Kültürel Kimliğin Vakanüvisi”, Star Gazetesi, 10 Kasım 2013.